

**10. strokovno-znanstveni simpozij »Ko ni več meja«
(30. november 2011, dvorana SSK, Cankarjeva 1/IV, Ljubljana)**

**Vprašanje Kontinuitete slovenstva v času
od zgodnjega srednjega veka do pomladi narodov**

V sredo, 30. novembra, je v prostorih Svetovnega slovenskega kongresa v Ljubljani je potekal 10. strokovno-znanstveni simpozij. Tokratno srečanje se je osredotočilo na osvetlitev slovenske zgodovine od zgodnjega srednjega veka do pomladi narodov. V razpravi so sodelovali: prof. ddr. Igor Grdina, prof. ddr. Janez Höfler, prof. dr. Marko Snoj, prof. dr. Alenka Šivic Dular, prof. Jakob Müller in mag. Silvo Torkar. Svoj referat je prispeval tudi dr. Stane Granda, ki pa se zaradi drugih obveznosti ni uspel udeležiti samega simpozija.

Ugotovitve in zaključki

V zgodovini so v zadnjih desetletjih prišli do novih dognanj, ki pod vprašaj postavljajo marsikatero dosedanje postulate o nastanku in razvoju Slovencev, ki jih je postavil zgodovinar Wolfram. Očitki gredo predvsem na račun njegovega gledanja na Karantanijo, ki jo je opisal kot plemensko skupnost in ji pripisal multi-etnično naravo; sosednji Karnioli in podobni skupnosti na področju Italije pa tega ne pripisuje. Pomembno je tudi razlikovati med označevanjem in samo označevanjem; prebivalci so sami sebe označevali kot Slovence ali Slovence. Ravno tako Trubar (1555) govori o slovenski deželi in ne deželah, torej razume deželo kot enotno, čeprav je bila razdeljena na Kranjsko, Štajersko, Koroško in Istro. Še več, Trubar je za Slovence imel tudi tiste, ki so živeli pod Madžari, današnje Prekmurce in kajkavce.

1. Pri poimenovanju Slovencev je potrebno seveda razmisliti o tem kako in kdaj se tovrstno poimenovanje pojavi. Naši predniki so se na področju Alp naselili v 6. stoletju – zanje se neupravičeno uporablja termin Alpski Slovani. Zagotovo so se sami imeli samo za Slovence. Izraza Sloveni in Slovenci sta sinonima in povsem zamenljiva. Tujci pa so te prebivalce imenovali Karantanci oz. Karniolci, odvisno od področja na katerem so bili naseljeni. Med njimi ni bilo kakšnih posebnih razlik.
2. Poselitev Slovanov na Balkan je večfazna. Etnogenezo slovenskega naroda se postavlja nekako v 6. stoletje. S prihodom na današnje ozemlje, s spojitvijo prišlekov s staroselci, s sprejemanjem velikega dela njihove kulture, vendar z ohranjanjem svojega jezika, ki se je od takrat naprej razvijal, kot se ni noben drug slovanski jezik, postajal je unikatni. Z njim smo, tako kot tudi vsi drugi današnji slovanski narodi, postali enkratni tudi mi. Začetek slovenskega naroda z njegovim jezikom in njegovo kulturo zato lahko sega samo v čase naselitve. To je bil najbolj odločilen in najbolj prelomen čas naše zgodovine.
3. Naše prednike iz zgodnjega srednjega veka lahko zato mirno imenujemo Slovence. Kontinuiteta je tu jasna in nedvoumna. Nobenega drugega slovanskega ljudstva ni bilo na tem ozemlju. To je z duhovito primero ponazoril eden od udeležencev simpozija: „Moja stara mati je bila rojena leta 1910. Gledano filistrsko in dlakocepsko, takrat še ni bila ne mati še toliko manj stara mati. Kljub temu ne bomo rekli, da ta ženska, ki se je rodila tistega leta, ni bila moja stara mati.“ Enako je z našimi predniki. Karantanci so bili naši neposredni predhodniki in predniki, čeprav se jim niti sanjalo ni o današnjih Slovencih. Tudi mi nimamo pojma o tem, kakšni bodo naši potomci po stoletjih. Toda, ali je to zadosten razlog za to, da bi nekoč njih in nas poimenovali z različnimi imeni?

Z uglednimi strokovnjaki smo osvetlili številna vprašanja, ki zadevajo tako zgodovinsko, kot tudi jezikovno kontinuiteto zgodnesrednjeveških Slovencev. Dogodka se je udeležilo približno 50 ljudi.